

VOORWOORD

Ik ben op 18 januari 1989 gestorven.

De ambulance was enkele minuten na het ongeluk ter plekke. Het ambulancepersoneel kon geen polsslag vinden en verklaarde mij dood. Ze legden een stuk zeildoek over me heen om me aan de nieuwsgierige blikken van omstanders te onttrekken, waarna de verplegers zich over de andere slachtoffers ontfermden. Ik had totaal geen besef van de mensen om me heen.

Onmiddellijk na mijn dood ging ik rechtstreeks naar de hemel.

Terwijl ik in de hemel was, kwam een baptistenpredikant op de plaats van het ongeluk. Hoewel hij wist dat ik dood was, haastte hij zich naar mijn levenloze lichaam en begon voor mij te bidden. Ondanks de spot van het ambulancepersoneel, weigerde hij ermee op te houden.

Minstens anderhalf uur nadat ik door het ambulancepersoneel was doodverklaard, verhoorde God het gebed van deze man.

Ik keerde terug op aarde.

Dit is mijn verhaal.

HET ONGELUK

Zodat we vol vertrouwen kunnen zeggen:
‘De Heer is mijn helper,
ik heb niets te vrezen.
Wat zouden mensen mij kunnen doen?’

– HEBREEËN 13:6

De Baptist General Convention van Texas (BGCT) organiseert voor de hele staat jaarlijkse conferenties. In januari 1989 koos zij daarvoor een locatie aan de noordkant van Lake Livingston, waar de Union Baptist Association (de koepelorganisatie van alle baptistenkerken in en om Houston) een groot conferentiecentrum beheert: Trinity Pines. De conferentie zou over gemeentegroei gaan en ik had mij aangemeld omdat ik serieus overwoog een nieuwe gemeente te beginnen.

De conferentie begon op maandag en zou op woensdagmiddag eindigen met de lunch. Op de dinsdagavond maakte ik een lange wandeling met J.V. Thomas, een vriend met een leidende functie bij de BGCT. Na zijn hartaanval was hij veel gaan wandelen, en zo strekten we op die laatste avond van de conferentie samen de benen.

Ik liep al een aantal maanden rond met de gedachte dat het tijd werd een nieuwe gemeente te beginnen. Voordat ik me aan zo’n avontuur waagde, wilde ik zo veel mogelijk informatie verzamelen. Ik wist dat J.V. veel ervaring had en meer wist over de ontwikkeling van nieuwe gemeenten dan enig ander bij de

BGCT. Doordat hij aan de wieg van veel bloeiende gemeenten had gestaan, werd hij door velen als een expert beschouwd. Tijdens onze wandeling van die avond spraken we over mijn plan om een nieuwe gemeente te beginnen – wanneer en waar. Ik wilde weten voor welke moeilijkheden en valkuilen ik moest oppassen. Hij beantwoordde mijn schijnbaar eindeloze reeks vragen en stelde een aantal kwesties aan de orde waarover ik niet had nagedacht.

We liepen ongeveer een uur te praten. Ondanks het koude, regenachtige weer hadden we een heerlijke tijd samen. J.V. herinnert zich onze wandeling nog goed.

Ik ook, maar om een andere reden. Het was de laatste keer dat ik gewoon kon lopen.

Woensdagmorgen werd het weer slechter. Het regende onophoudelijk. Als de temperatuur nog een paar graden was gezakt, had het gevroren en hadden we vanwege de ijzel niet weg gekund.

De bijeenkomsten van die ochtend begonnen op tijd. In tegenstelling tot de meeste baptistenpredikanten, eindigde de laatste spreker te vroeg. In plaats van een lunch kregen we van Trinity Pines rond half elf een brunch geserveerd. Ik had mijn bagage de avond daarvoor al ingepakt, dus alles was al in mijn rode Ford Escort uit 1986 gepropt.

Zodra de brunch was afgelopen, nam ik afscheid van al mijn vrienden en stapte in mijn auto om terug te rijden naar de kerk die ik diende: de South Park Baptist Church in Alvin, een slaapstad bij Houston.

Toen ik de motor startte, herinnerde ik me dat ik drie weken daarvoor een bekeuring had gekregen omdat ik mijn gordel niet om had. Ik was onderweg geweest om de spreekbeurt van een vriend over te nemen, die aan zijn keel moest worden geopereerd. Een motoragent had me gesnapt. De bekeuring lag nog op de stoel naast mij, als herinnering om de boete te betalen

zodra ik terug was in Alvin. Voordat ik die bekeuring kreeg, droeg ik meestal geen veiligheidsgordel, maar daarna beterde ik mijn leven.

Toen ik die bekeuring zag, dacht ik: *Ik wil niet opnieuw worden aangehouden*. En dus deed ik zorgvuldig mijn gordel om. Die simpele handeling bleek een cruciale beslissing te zijn.

Er waren twee wegen om via Houston naar Alvin te gaan. Zodra ik de poort van Trinity Pines bereikte, moest ik een keus maken of ik door Livingston via Highway 59 zou rijden, of westwaarts naar Huntsville en daar de snelweg I-45 zou nemen, die ook wel de Gulf Freeway wordt genoemd. De afstand was via beide wegen ongeveer gelijk. De andere keren dat ik op Trinity Pines was geweest, had ik altijd Highway 59 genomen, maar die ochtend besloot ik de Gulf Freeway te nemen.

Ik was opgelucht dat ik op tijd kon vertrekken. Het was even over elven. Dus kon ik tegen twee uur 's middags bij de kerk zijn. De hoofdpredikant was met een groep naar het Heilige Land geweest en had mij de leiding gegeven over onze doorweekse dienst in de South Park Church. Ook had hij me gevraagd de komende twee zondagen te preken. Die avond zou er een bidstond zijn, waarvoor niet veel voorbereiding nodig was, maar ik moest me nog voorbereiden op mijn preek van de komende zondag.

Voordat ik uit Alvin vertrok, had ik al een concept voor de eerste preek geschreven met als titel 'Ik geloof in een groot God'. Onder het rijden nam ik me voor nog een blik op de preek te werpen om na te gaan wat ik tot dusverre had opgeschreven.

Sindsdien heb ik vaak nagedacht over mijn besluit de Gulf Freeway te nemen. Het is verbazend dat we geen aandacht schenken aan eenvoudige beslissingen op het moment dat ze worden genomen. Toch was ik mij ervan bewust dat zelfs de kleinste beslissingen vaak grote gevolgen hebben. Dit was zo'n beslissing.

Ik verliet Trinity Pines, sloeg rechtsaf en reed Highway 19 op. Die weg leidt naar Huntsville en kruist daar de autosnelweg I-45,